

Királynő

[2014. Augusztus-szeptember]

SZEREPLŐK:

ANYA
APA
IRÉNKE
RÉKA
ROBI
SZILVI

I. FELVONÁS

1. JELENET

ANYA: Írt Réka, kinyomtattam.

(Részeg hortyogás. Olvas)

Drága szüleim, hát igen, ez Réka. Nem számít, hogy az apja alkoholista, akkor is az apja. Ha nem hallgatja meg, ha nem is érdekl, akkor is. Drága szüleim, milyen jól nevelt ez a lány. E nélkül el sem kezdene egy levelet. Drága szüleim, pedig hát ő sem örül különösebben annak, hogy az apja az, aki. De talán már fel sem teszi a kérdést, hogy miért olyan. Na, olvassam már el... Drága szüleim, ti hogy vagytok? Remélem, jól, még ha úgy érzitek is, hogy elhagytalak benneteket. Benneteket, mintha ez a csiszolt fordulat mindent pótolna. Amíg Kolozsváron volt, mégiscsak haza tudott jönni olykor. De már egy fél éve Párizsban... Benneteket, igen... Higgyétek el, nem örültem ennek (Legyint), bár Párizs mégiscsak Párizs, a fények, a zsongás. Persze, nemcsak fények és zsongás, hanem tanulás is, múlt héten részt vettem egy doktori védésen, hat órát tartott, a végén elbőgtem magam. Hál'istennek nem ott, mindenki előtt, óó, arra mindig is nagyon vigyáztál, kislányom, hogy senki ne tudja, mit érzel, mi fáj neked, vagy minek örülsz, egyetlen egyszer sírtál mindenki előtt, mármint előttünk, a szépen formált mondataid mögé bújítottad önmagad, oda rejtőztél, csoda, hogy most megírod ezt a bőgést nekem, szorítottam a szemem meg a szájam, de ahogy kiléptem a Sorbonne-ról, kitért belőlem, csak sírtam és sírtam, és sehogy se tudtam elhinni, hogy én is végig tudom csinálni mindezt, mert a referátumok védeése sem tréfadolog, tréfadolog, olykor olyan koravénnek érzem ezt az én gyönyörű lányomat, de hát én beszélek... Én nem vagyok koravén, én csak birka vagyok, egy örökifjú birka...

IRÉNKE: Mit csinálsz, anyám, magadban beszélsz?

ANYA: Iréncém! Észre se vettem, hogy itt vagy. Mikor jöttél?

IRÉNKE: Nyugodj meg, csak onnan hallottam, hogy elhinni.

ANYA: De hát te nyomtattad ki, nem olvastad el?

IRÉNKE: Nincs időm, anyám, a főnök egész nap a hátamon liheg.

ANYA: Jobb, mintha a hasadon lihegne.

IRÉNKE: Nem vagyok vicces kedvemben. Szóval mit ír?

ANYA: ... sem tréfadolog, sírva vártam a metrót, sírva szálltam fel rá, sírva utaztam végig, az emberek csak néztek és néztek...

IRÉNKE: Úgy mesél, mintha író volna.

ANYA: Azért van Párizsban...

IRÉNKE: Én meg itthon, mi?

ANYA: Nem úgy értettem.

IRÉNKE: Néztek...

ANYA: ... néztek és néztek. Gondolom, megdöbbenek, érzélgős liba, gondolhatták. Fogalmuk sem lehetett, ki vagyok, senki ismerős nem volt. Kérsz kávét?

IRÉNKE: Nem, már késő van.

ANYA: Máskor ittál.

IRÉNKE: Igen, de ma már ittam vagy ötöt. Mondom, hogy kivagyok a főnöktől.

ANYA: El kellene jönnöd.

IRÉNKE: Mégis hova? Örülök, hogy van egy munkahelyem.

ANYA: Akkor teát, van mentatea is.

IRÉNKE: Elolvasnád végre?

ANYA: ... akkor megszabadulhatnék talán ettől az érzéstől, no mindegy, hazamentem, és a lakásban is sírtam egyet, szerencse, hogy a lakótársam a barátjához utazott egy hétre, a barátja meg Hollandiában él, úgyhogy nem láthatott, Hollandia messze van.

IRÉNKE: A kis humoros.

ANYA: Tényleg nem kérsz semmit?

IRÉNKE: Apa mióta alszik?

ANYA: Mióta hazajött.

IRÉNKE: És mikor jött haza?

ANYA: Mióta horkol.

IRÉNKE: Mondom, hogy nem vagyok vicces kedvemben.

ANYA: Nem emlékszem már, Iréncém. Örülök, hogy horkol, és nem ordít.

IRÉNKE: Ő is csak egy ember.

ANYA: Meg én is.

IRÉNKE: Tovább?

ANYA: Akkor megfogadtam, hogy sírok én, ha muszáj, de magam miatt muszáj, tehát le kell győznöm önmagam, ha doktorálni

akarok. Nagy elhatározás, tudom, de nincs mit tenni. Szurkoljatok nekem, ha tudtok, és legyetek jók! Üdvözlöm Irénkét is, és benneteket még egyszer!

IRÉNKE: „Nagy elhatározás.” Azokban mindig jó volt.

ANYA: Hát ennyi volt.

IRÉNKE: Nem sok.

ANYA: Kiderül belőle, aminek ki kell derülnie.

IRÉNKE: Mármint, hogy Párizsban marad.

ANYA: Három évre ment, még egy se telt el. A lényeg az, hogy jól van.

IRÉNKE: Jól, hál'istennek. Na én megyek is.

ANYA: Nem ülsz egy kicsit?

IRÉNKE: Nincs időm, már Karcsi is végzett.

ANYA: Felhívott?

IRÉNKE: Igen, arra való a mobil. Végzett, megyek.

ANYA: Maradhatnál még egy keveset, nem fél az egyedül.

IRÉNKE: És ki ad neki ebédet?

ANYA: Akkor holnap menjek Robiért?

IRÉNKE: Igen, anya, hányszor mondjam még?? Háromra kell menned, mert holnap kórus is van.

ANYA: Rendben. Teát?

IRÉNKE: Mondtam már, hogy nem kérek!!! – Ne haragudj, anya, de nehéz napom volt.

ANYA: Akkor holnap.

IRÉNKE: Holnap. Szia!

ANYA: Még a hidegről is elfeledkezett, akkor tényleg nehéz napja volt. Válaszolnom kellene... De hát úgyis csak holnap tudja begépelni Irénke. Főzök valamit, addig kitalálom. Főzök egy korhelylevest. Van még káposztalé, savanyú káposzta... Mit írjak? Kedves Réka, örülök, hogy jól vagy. Ilyesmit kellene, valamit, ami megnyugtatja. Irénke irigy, azt hiszem, pedig nemcsak neki nehéz. Rékának se lehet könnyű, bár ő talán már megszokta. De Kolozsvár mégsem volt olyan messze... Mi közöd neked Párizshoz? Te csak legyél olyan birka, mint amilyen anyád volt. Ezt mondjam neki? Most már mindegy. Azt fogom írni, hogy jól vagyunk.

APA: Ki a birka?

ANYA: Látod, már azt sem tudom, hogy egyedül beszélek.

APA: Ki a birka??

ANYA: Felkeltél?

APA: Azt kérdeztem, ki a birka???

ANYA: Korhelylevest főzök, jó lesz neked. Holnap elhozom Robit.

APA: Hozzad. Majd játszom veled egy parti sakkot. Ha már...

ANYA: Szeret téged.

APA: Legalább ő szeressen.

ANYA: Balú?

APA: Igen?

ANYA: Sok kolbászt tegyek belé?

APA: Te vagy a birka?

ANYA: Igen.

APA: Akkor én mi vagyok?

ANYA: Nem tudom.

APA: Sok kolbászt, persze. Tudod, hogy úgy szeretem.

2. JELENET

RÉKA: Anya azt írta, jól van. Irénke meg... De ez nem igaz, anya nincs jól, mint ahogy apa sincs jól. Miért is lennének? Soha nem voltak. Nem emlékszem, hogy valaha jól lettek volna. De akkor miért élnek együtt? Á, fiatal vagyok én még ehhez. Drága Réka, nem is kedves, hanem drága. Drága Réka, mi jól vagyunk, amit kívánunk neked is. Légy erős, fejezd be a doktorátusodat, hadd legyen mivel büszkélkednem. Ez üti a leginkább szíven az embert, amikor humorral próbálja elütni az életüket. Illetve büszkélkednünk. Egy nyelvész jól elszórakozna a dolgon. Vagy egy pszichológus. Pszichiáter, mit tudom én. Egyszer csak megint ott a többes szám, mintha számítana még valamit az apám. Irénke is jól van, csak sokat dolgozik mostanában. Ami azt jelenti, hogy mindennel elégedetlen, és a boldogtalanságáért anyát teszi felelőssé. Meg persze engem. Tegnap itt volt Robi, lássuk csak, ma jött a levél, tegnapelőtt írta, azt jelenti, hogy... szerdán, igen, szóval kedden anya hozta el Robit a suliból. ... Robi, játszottak egy parti sakkot, Robi persze veszett, de rengeteget tanult apádtól. Apád egy idő után elfáradt, akkor abbahagyták. Vagyis elment inni, és a gyereket anyára hagyta. Este érte jött Karcsi, egy darabig nem kell mennem, mert Irénkének most könnyebb lesz egy darabig. Micsoda tévedés, anyám. Irénkének nem lesz könnyebb. De hát anya nem tudhatja, hogy Irénke is írt nekem.

SZILVI: Szia!

RÉKA: Szia!

SZILVI: Mi a pálya?

RÉKA: Műfüves, mint mindig.

SZILVI: Írt anyukád?

RÉKA: Meg a nővérem.

SZILVI: Húha, ez már nem hangzik műfüvesen.

RÉKA: Inkább mű, mint füvesen.

SZILVI: Mit ír?

RÉKA: Milyen volt ma?

SZILVI: Két arab, egy olasz, három spanyol, egy francia.

RÉKA: Szép kis társaság.

SZILVI: Az arabok felesége magyar, az olasznak az egyik nagyanja, akit nagyon szeretett, a többiek csak úgy járnak.

RÉKA: Legalább megtanulnak magyarul. Vettél kenyeret?

SZILVI: Meg szalámit is, tejet és tojást.
RÉKA: Mennyi volt?
SZILVI: Semmi, a múltkor te vettél.
RÉKA: Oké.
SZILVI: Szóval?
RÉKA: ?
SZILVI: Mit írt?
RÉKA: Nem mindegy az neked? Nem ismered őket.
SZILVI: ...
RÉKA: Milyen volt Mikiellel?
SZILVI: Nem mindegy? Nem ismered.
RÉKA: Egyszer bemutattad.
SZILVI: Nem kell kétszer, igaz?
RÉKA: Ne haragudj, csak...
SZILVI: Tudom, tudom. Hát ne mondd el.
RÉKA: Jó, inkább vacsorázzunk valamit. Éhes vagyok.
SZILVI: Összecsapok egy mesteri rántottát.
RÉKA: Azt nem szabad tojás nélkül!
SZILVI: Csakis tojással! Mikiel kedves, gyöngéd, érzéki...
RÉKA: Mindenképpen tökéletes.
SZILVI: Ne vess csak, de tényleg. Még soha így nem táncoltam a Wish you were here-re.
RÉKA: És amikor nem táncoltatok?
SZILVI: Nem vagy fair. Te nem mondasz el semmit.
RÉKA: Azt hiszem, a jövő évet be kellene fagyasztanom.
SZILVI: Már miért?
RÉKA: Hazamegyek, segítek anyámnak.
SZILVI: Hogy bírja ki az apádat? Abban már nem segíthetsz.
RÉKA: Minden rajta csattan, az apám, a nővérem...
SZILVI: Ha hazamész, nem fogsz többé visszajönni.
RÉKA: Miért ne jönnék? Egy évet be lehet fagyasztani, megbeszélésem Crevel-lel.
SZILVI: És aztán?
RÉKA: Aztán visszajövök és folytatom. Befejezem, megvédem.
SZILVI: Ha hazamész, kiesel belőle.
RÉKA: Majd visszaesek.
SZILVI: Nem, nem. Ha elmész, otthon maradsz.
RÉKA: Olyannak nézel engem, aki csak úgy feladja?
SZILVI: Már félig feladtad.
RÉKA: Dehogyan adtam fel, csak befagyasztok egy évet.
SZILVI: Vagyis abbahagyod.
RÉKA: Süket vagy te? Nem értesz magyarul?? BEFAGYASZTOK EGY ÉVET!!!
SZILVI: Ne ordíts!
RÉKA: TE NEM ISMERED A CSALÁDOMAT!!!
SZILVI: Jól van.
RÉKA: KÖSZÖNÖM A RÁNTOTTÁT!!
SZILVI: Nagyra nőj!

3. JELENET

ANYA: Drága anyám, no csak, ez aztán a változás, drága anyám, a lakótársam, Szilvi, nagyon kedves lány, hál'istennek magyar, újvidéki. Mindenben megértjük egymást, istenieket lehet vele beszélgetni. Nagy szerencsém van vele, okos és kedves. Túl nagy a te szíved, kislányom. Most jött vissza Hollandiából, sokat mesélt a fiújáról. Remélem, mindannyian jól vagytok, mindenkit üdvözlök. Most csak röviden tudok írni, csókol Réka. Nem szeretem ezt a levelet, már a képernyőn se szerettem. Réka alaposabb ennél, hosszabb leveleket szokott írni. És miért csak nekem írja?
APA: Az apja már nem érdekli.
ANYA: Ne mondj ilyet!
APA: Mikor jön haza?
ANYA: Haza? Miért jönne haza?
APA: Mert félti az anyját a rettenetes apjától.
ANYA: Ugyan...
APA: Meglátod, hazajön. Soha nem szeretett mást, csak téged.
ANYA: Meg téged.
APA: Irénke?
ANYA: Mindjárt jön.
APA: Addig kilépek...
ANYA: Kérlek, ne igyál megint.
APA: Nem iszom, ne félj.
IRÉNKE: Sziasztok.
APA: Szia.
ANYA: Szia.
IRÉNKE: Hová mész?
APA: Csak sétálok egyet.

IRÉNKE: Jó.

APA: Te sem hiszel nekem?? MÁR TE SEM??

IRÉNKE: Mi van veled?

ANYA: Nem tudom.

IRÉNKE: A Réka levele kavarta fel, ugye?

ANYA: Miért kavarta volna?

IRÉNKE: Mert olyan... rövid.

ANYA: Biztos nem volt ideje írni.

IRÉNKE: Már nincs ideje ránk.

ANYA: Nem könnyű neki...

IRÉNKE: Neki? Miért ne volna könnyű?

ANYA: Idegenben...

IRÉNKE: Ugyan már, anya, ne röhögtesd! Ma már nem az van, ami a ti fiatalságotokban volt, hogy külföldet csak a tévében láthattál, vagy ott sem! Az idén a horvátoknál nyaraltunk, jövőre Törökben fogunk, hát Réka miért ne érezné jól magát Párizsban?

ANYA: Ti csak egy hétig voltatok, neki egy új életet kell...

IRÉNKE: Örülj neki, hogy új életet kezdhet! Neki megadatott, mi meg...

ANYA: Kérsz valamit?

IRÉNKE: Egy teát. Hideg van.

ANYA: Melegíték.

IRÉNKE: És ha olyan rosszul érzi magát, miért nem jön haza?

ANYA: Miért jönne? Apád is ezt kérdezte.

IRÉNKE: Minden normális ember ezt kérdezi, csak te, te a nagy lelkeddel...

ANYA: Joga van az életéhez, nem?

IRÉNKE: És másnak nincs joga?? Másnak csak ahhoz van joga, hogy gürcöljön látástól vakulásig, rohanjon a munkahelyéről haza, adjon hálát az Úristennek, hogy van egyáltalán munkahelye, stresszelje magát, hogy holnap már, ki tudja, nem lesz? Másnak csak ehhez van joga?

ANYA: Nem rajta múlik a te munkahelyed...

IRÉNKE: Persze hogy nem! Rajta semmi nem múlik, ő tökéletes!

ANYA: Nem úgy értettem...

IRÉNKE: Mert ő jól tanult, ő nyelveket beszél, ő szép, hát csak menjen, vissza se nézzen!

ANYA: Irénke!

IRÉNKE: Nem kérek cukrot, köszönöm. Már arra sem emlékszel, hogy diétázom. Mindent megteszel Robiért, de hát a múltkor sem tudtad idejében elhozni, szegény gyermek egy félórán keresztül kujtorgott az utcán. Ha Réka itthon volna...

ANYA: Megleszünk nélküle.

IRÉNKE: Persze hogy megszünk. Miért is ne lennénk? Ő nem is közénk tartozik!

ANYA: ...

IRÉNKE: Ne haragudj. Jólesett a tea. Megyek, Karcsi vár.

ANYA: Szívesen.

APA: Elment?

ANYA: El.

APA: Máris?

ANYA: Megint ittál.

APA: Ittam.

ANYA: Pedig...

APA: Megigértem.

ANYA: Igen.

APA: Hiába, nem leszek már sakkbajnok. Akár iszom, akár nem, mindig éjjeliőr maradok.

ANYA: Nekem sakkbajnok vagy.

APA: Ez a borzasztó! Akármit csinállok, akárhogy próbállak megbántani, te mindig megbocsátasz!

ANYA: Mert én birka vagyok.

APA: Nem birka vagy te, hanem... Lefekszem, jó éjszakát!

ANYA: Jó éjszakát, Balú.

4. JELENET

RÉKA: Kedves Réka, nem tudom, mit is irjak neked. Látszólag minden jól van, anyáék megvannak, Karcsi dolgozik, én is, Robi tanul. Miért írok mégis, én, aki nem szoktam, tudod jól? Néha még gonoszkodtál is ezzel a magad finom módján. Hát nem kerülgetem a forró kását: hiányzol. Én csak megvagyok valahogy, de anya nem bírja sokáig apa mellett. Tönkreteszi, érzem, látom, tudom. Kérlek, ha teheted, gyere haza egy időre, anyának sokat jelentene.

SZILVI: Nyálas.

RÉKA: Inkább szűkszavú.

SZILVI: Szűkszavú érzelmi zsarolás.

RÉKA: Te nem érted ezt.

SZILVI: Mindent nem érthetek, nyilván. De azt értem, hogy a nővéred szív körüli érvekbe csomagolja az irigységét.

RÉKA: Miért volna irigy?

SZILVI: Réka, te Párizsban vagy!!

RÉKA: Nem olyan nagy dolog.

SZILVI: Igenis nagy dolog. Az, hogy ő elmegy nyaralni a férjével meg az unokaöcséddel egy hétre, kettőre Görögbe vagy Törökbe, az nem azt jelenti, hogy ne irigykedne rád!

RÉKA: Dehogy irigykedik.

SZILVI: Miért hunyod be a szemed?

RÉKA: ?

SZILVI: Úgy érzi, az egész élete egy kudarc, a tied meg győzelem. Az övé Mohács, a tied... Nándorfehérvár. Valami furcsa illúzió ez az embereknél...

RÉKA: Mit tudsz te „az” emberekről?

SZILVI: ... Az élet, amikor kezdődik, még győzelemnek tűnik. Lehet, hogy nem lesz az, lehet, hogy olyan lúzer leszel, hogy öröm nézni. De amíg még alig kezdted el a játszmát, addig bármi történhet. Addig még győztes is lehetsz. És ez tán még a győzelemnél is jobb.

RÉKA: Mióta lettél filozófus?

SZILVI: Nekem mindegy, gúnyolódhatsz, amíg csak akarsz. De a nővéred irigy, és ha ennek a levélnek engednél, amikor úgy döntöttél, hogy befagyasztod az évet...

RÉKA: Mióta lettél filozófus?

SZILVI: ... Akkor nagyon tévedsz.

RÉKA: Ki vagy te, hogy eldöntsd, én tévedek-e vagy sem?

SZILVI: Majd te is belátod, de addigra már késő lesz.

RÉKA: Nagyon bölcs lettél!

SZILVI: Én csak a javadat...

RÉKA: Irénke is csak a javamat akarja!

SZILVI: Pontosabban a saját javát.

RÉKA: Az anyám javát!

SZILVI: Az se a tied.

RÉKA: Szóval ne törődjek anyámmal?!

SZILVI: Törődj, de...

RÉKA: Hagyd már, hogy döntsek a saját életem felől!

SZILVI: Parancsolj.

RÉKA: Most gúnyolódsz?

SZILVI: Csak neked szabad?

RÉKA: Megyek, jön a filmem. Jó éjt!

SZILVI: Jó éjt!

5. JELENET

IRÉNKE: Írt Réka.

ANYA: Neked?

IRÉNKE: Miért, nekem nem írhat?

ANYA: Dehogynem, de eddig...

IRÉNKE: Eddig csak neked írt, de most írt nekem is.

ANYA: Jól van, na.

IRÉNKE: ...

ANYA: És mit írt?

IRÉNKE: Hát, hogy jól van, tanul, Párizs szép, meg a szokásos.

ANYA: Nem hoztad el?

IRÉNKE: Nem, az irodában hagytam.

APA: Szia, Irénkekém.

IRÉNKE: Szia, apa.

ANYA: Írt neki Réka.

APA: Neki? Hogyhogy...

IRÉNKE: Ne kezd már te is!

APA: Felolvasod?

IRÉNKE: Nem hoztam el.

APA: Nem hoztad eeel?

IRÉNKE: Nem. Az irodában felejtettem.

APA: De hát miért nem hoztad el?

IRÉNKE: Mondom, hogy ott felejtettem!

APA: És mit ír?

IRÉNKE: Anyának már elmondtam.

APA: De miért neked írt?

IRÉNKE: Mert a nővére vagyok.

APA: Eddig is az voltál, mégsem írt.

IRÉNKE: Miért néztek úgy rám, mint valami gonosztevőre?

ANYA: Ugyan már!

IRÉNKE: Igen-igen! Nemcsak nektek írhat, engem is szeret!

APA: És rólunk mit írt?

IRÉNKE: Hogy üdvözlöl meg... ilyesmi.

ANYA: Furcsa.

APA: Nagyon furcsa.

IRÉNKE: Nem értem, mi a furcsa. Nincs joga nekem írni? Nincs joga válaszolni?

ANYA: Válaszolni?!

APA: Válaszolni?!

IRÉNKE: Írtam neki.

APA: És mit írtál?

IRÉNKE: Mi ez a felelősségre vonás? Azt írtam, jó tanulást, szeretjük, hiányzik.

APA: Vagyis, hogy jöjjön haza.

IRÉNKE: Itt ma mindenki paranoiás? Azt mondtam én, hogy azt írtam, jöjjön haza?

APA: Az a lényeg.

ANYA: Hagyd csak, Balúm...

APA: Miért hagynám? Azt írtad vagy nem?

IRÉNKE: Nem.

APA: Nézz a szemembe, és mondd azt, hogy nem! Nézz az apád szemébe!

IRÉNKE: És ha azt írtam? Nekem nincs jogom azt írni, amit szeretnék! Igenis azt írtam! Jöjjön haza, mert hiányzik!

APA: Ugyan már!

ANYA: Balúm...

APA: Hagyj békén! Hiányzik, mert te nem tudsz mindig pontosan kicsengetés után tíz perccel a sulinál lenni! Robi meg elvész, a szegény!

IRÉNKE: Hogy lehetsz ilyen szívtelen!

APA: A szegény árva! Csak anyja, apja, nagynyja meg nagyapja van!

IRÉNKE: Hát nagyapja nemigen van!

APA: Mit mondtál?

IRÉNKE: Mert folyton a kocsmában van!

APA: Most is odamegy!

ANYA: Miért kellett?

IRÉNKE: Valaki meg kell mondja egyszer... Te egy szent birka vagy, anyám...

ANYA: Kérsz teát?

IRÉNKE: Hagyjál már azzal a kurva teával! Hagyjál már!!

6. JELENET

RÉKA: Drága gyermekem, így még sose szólított az apám, csak egyszer, amikor egy nagy szerelmi bánatban voltam, odaült az ágyamra, úgy mondta, „drága gyermekem, az élet annyi minden, mindannyian egy nagy sakktáblán vagyunk, de te királynő vagy, érted, királynő!!”, dőlt belőle a piaszag, de senki úgy meg nem tudott vigasztalni, mint ő, drága gyermekem, akármit is írt Irénke, kérlek, ne gyere haza, még alá is húzta ezt a mondatot, egyáltalán hol írta meg ezt a levelet, azt se tudja, merre van egy netcafé, Irénkekénél nem írhatta, ne gyere haza, és ha hazajössz, kerülj el engem. A te szerető apád, ennyi az egész, de akkor miért folynak a könnyeim, miért érzem úgy magam, mint egy megsebzett királynő, nem is mondta soha úgy, hogy királynő, mindig csak vezért mondott, akkor mégis királynőt...

SZILVI: Mi történt?

RÉKA: Hazajöttél?

SZILVI: Ki írt?

RÉKA: Az apám.

SZILVI: Mit írt?

RÉKA: Holnap beszélek Crevellel.

SZILVI: Réka!

RÉKA: Hétfvégén utazom.

II. FELVONÁS

7. JELENET

ROBI: Azt hiszem, itt az ideje, hogy rosáljak. Tata, hogy is mondják az igazi sakkozók, hogy rosálni?

APA: Sáncolni.

ROBI: Sáncolni?

APA: Igen.

ROBI: Tata, te ugye tényleg igazi sakkozó voltál?

APA: Hát persze.

ROBI: És miért hagytad abba?

APA: Nem hagytam abba, most is játszom.

ROBI: Most is?!

APA: Persze.

ROBI: Kivel szoktál játszani?

APA: Veled.

ROBI: Jaj, nem úgy értem...

APA: Ha odalépsz, leveszem a lovad.

ROBI: A lónak hogy mondják?

APA: Már sokszor mondtam.

ROBI: Huszár, igaz?

APA: Igaz, persze.

ROBI: Szeretek veled sakkozni.

APA: Igen?

ROBI: Igen. Legalább nem kell tanulni.

APA: Nem szeretsz tanulni?

ROBI: Nem. Csak sakkozni.

APA: Tanulni is kell.

ROBI: Miért kell?

APA: Hát... azért.

ROBI: Aha.

RÉKA: Sziasztok! Nem is tudtam, hogy itt vagytok.
APA: Én már itt se vagyok.
ROBI: De még be se fejeztük!
APA: Majd legközelebb.
RÉKA: Apa!
ROBI: Be se fejeztük!
RÉKA: Majd legközelebb.
ROBI: Tata is ezt mondta.
RÉKA: Mama hol van?
ROBI: Elment szülői értekezletre.
RÉKA: És anya?
ROBI: Még dolgozik.
RÉKA: És apád?
ROBI: Ő is.
RÉKA: Folyton dolgoznak, mi?
ROBI: Valamiből meg kell élni.
RÉKA: Ó, nem is tudtam, hogy ilyen kis okos lettél! De most látom, hogy megnőttél!
ROBI: Én vagyok a legnagyobb az osztályban.
RÉKA: Agyban is?
ROBI: Sakkozni tudok.
RÉKA: Az elég is.
ROBI: Én is azt mondom.
RÉKA: Hányadikos is vagy? Harmadikos?
ROBI: Hetedikes.
RÉKA: Már hetedikes? Hogy eltelt az idő!!
ROBI: Te is tudsz sakkozni, ugye?
RÉKA: Persze, tatával sokat sakkoztam, amikor kislány voltam.
ROBI: Befejezzük?
RÉKA: Be, csak előbb megmosdom egy kicsit.
ROBI: Folyton elmennek vagy mosdanak vagy dolgoznak.
RÉKA: Meg is vagyok, látod?
ROBI: Gyors vagy.
RÉKA: Egy gyors sakkozó. No lássuk csak. Egészen jól állsz, hallod-e.
ROBI: Sokat tanultam tatától.
RÉKA: Szereted tatát, ugye?
ROBI: Nagyon.
RÉKA: Miért?
ROBI: Ilyesmiről nem beszél egy férfi.
RÉKA: Ó, bocsánat! Sakk.
ROBI: ...
RÉKA: Erre mit mond egy férfi?
ROBI: ...
IRÉNKE: ... És kilépünk. Így kell ezt csinálni.
RÉKA: Észre se vettelek, szia!
IRÉNKE: Szia.
ROBI: Te is sakkoztál tatával?
IRÉNKE: Én is sakkozhattam, nem?!
RÉKA: Szia, anya.
ANYA: Szia.
IRÉNKE: Apa hol van?
ROBI: Lement valahová.
IRÉNKE: Nem tőled kérdeztem!!!
ROBI: Honnan tudjam?
IRÉNKE: Ha tőled kérdezem, tatát mondok, nem??
ROBI: Még a partit sem fejeztük be...
ANYA: Kérsz egy teát, Réka?
RÉKA: Köszönöm, biztos Irénkének is jólesne.
IRÉNKE: Nem kérek.
RÉKA: Hideg van kint, azért...
IRÉNKE: Nem kérek!!
RÉKA: Robi azt mondta, anya a szülői értekezleten volt.
Anya, IRÉNKE: ??
RÉKA: Mégis együtt jöttetek.
IRÉNKE: A szobornál találkoztunk.
RÉKA: Szent Györgynél?
IRÉNKE: Csak az van, nem?
RÉKA: És mi volt a szülői értekezleten?
ANYA: Azt mondják, kicsit lusta, de jófejű fiú.
RÉKA: Mint az anyja.
IRÉNKE: Gyere, menjünk.
ROBI: De...

IRÉNKE: Semmi de.

ROBI: Még be sem fejeztük a partit!

8. JELENET

SZILVI: Drága Szilvi, ez az örökös jólneveltség tönkretesz, már ebből a puccos megszólításból sejtem, hogy valami nincs rendben, no mindegy, drága Szilvi, rendben megérkeztem, én nem értem, ez a Réka olyan jó leány, okos is, érzékeny is, minden, de valahogy úgy képzelem el, mint Latzkovits Jankát, ha a magyartanáró azt mondta, szép, kerek mondatokban fogalmazunk, akkor Janka még szebb és kerekesebb mondatokban fogalmazott, hogy semmi hibát ne lehessen találni bennük, nehogy ne azt tegye, amit a tanáró tanácsol, rendben megérkeztem, Robival, az unokaöcsémekkel sakkozom nagyokat, mert anyámnak és Irénkének nincs ideje ilyesmire, de apád is van ám, Réka, róla nem írsz, miért nem írsz róla egy árva szót sem, apám nem volt itthon, te is tudod, hogy nemigen ül itthon, na ne, ezt azért ne!, ezt a hányavetiséget, mikor ő írta az egyetlen normális levelet, el akartad rejteni, el is rejtetted, de ezt már igazán nem bírtam ki, addig kutattam, amíg megtaláltam, és elolvastam, mielőtt még elvihetted volna magaddal, ha valakiről írnod kellene, ha valaki megszabná, hogy egyetlen emberről írhatasz, senki másról az egész családban, akkor az apádról kellene írjal, anya nagyon örült, minek nem örül a te anyád?!, Irénkével még csiszolódunk, ő, ezt a diplomatikus hangot, csiszolódunk, vagyis sehogy sem jösztek ki egymással, majd még írok, most túl friss minden, na, ezt elhiszem, ezt aztán el, szia, Réka. Az email végén is van valami: hiányoznak a rántottáid. Haha.

9. JELENET

RÉKA: Igazán szívesen főznék.

ANYA: Köszönöm, de már megszoktam.

RÉKA: Mit nem szoktál meg, anya?

ANYA: Mindent.

RÉKA: Mindent nem szoktál meg?

ANYA: A húsleves az egyik legkényesebb dolog a világon. Hosszan kell főzni, lassú tűzön. Másképp nem érnek össze az ízek, a hús nem fő meg. A zöldségek rágósak maradnak, ropognak az ember szájában...

RÉKA: Anya...

ANYA: Az íze olyan, mintha a tyúk még itt kotkodácsolna a fővő vízben...

RÉKA: Anya, kérek, figyelj rám! Menjek vissza?

ANYA: Ahogy akarod, kislányom.

RÉKA: Te mit akarsz?

ANYA: Én nem akarhatom helyetted.

RÉKA: Mégiscsak jó volna tudnom, hogy te mit szeretnél...

ANYA: Amit te akarsz, az nekem tökéletesen megfelel.

RÉKA: Apa azt írta, maradjak ott.

ANYA: Írt neked levelet?

RÉKA: Igen, azért nem beszél velem.

ANYA: Akkor miért jöttél haza?

RÉKA: Mert aggódtam érted.

ANYA: Értem nem kell aggódj.

RÉKA: Én mégis aggódom, és...

ANYA: Meg is van, tökéletes.

RÉKA: Anya!

ANYA: Lemegek kenyérért, apád a húsleveset is kenyérral eszi.

RÉKA: Apa! Ebéd!

APA: ...

RÉKA: Miért nem beszélsz velem?

APA: ...

RÉKA: Igazad van, megírtad, kerüljelek el, ha hazajövök. De hogy kerülhetnék el? Anyával egy lakásban laksz.

APA: ...

RÉKA: Tudom, megérdemlem, de... Miért nem érted, hogy valósággal szorongtam értetek?!

APA: ...

RÉKA: Főleg értetek, nem Irénkééért. Bár érte is, de jóval kevésbé. Ők meglennének valahogy.

APA: ...

RÉKA: Anya lement kenyérért.

APA: ...

RÉKA: Még most sem tudom, mit tegyek. Menjek vagy ne menjek? Mindegyik mellett szólnak érvek.

APA: ...

RÉKA: Már egy hónapja itthon vagyok, és mindig csak ez a hallgatás. És anya sem segít, neki minden mindegy. Irénke meg mindenért morog. Igaz, van még időm...

APA: ...

RÉKA: Mit tehetnék, hogy segíts nekem? Igazán olyan nagyot vétkeztem? Igazán?

APA: Két éve volt. Nem biztos, hogy kettő, lehet, hogy egy. Véletlenül meg tudtam állni, hogy ne igyak...

RÉKA: Apa!

APA: ... és megnéztem a Mindentudás Egyetemét. Aznapi a sakkról volt szó éppen. Valami Kállai beszélt róla.

RÉKA: Azt én is láttam, még Kolozsváron.

APA: Többek között azt bizonygatta, hogy Stefan Zweignak nincs igaza. Zweig valami olyasmit írt, hogy a sakk olyan gondolkodás, amelyik nem vezet sehova. Ezzel én egyetértek, de hát ki vagyok én...

RÉKA: Apa!

APA: ... hogy beleszóljak a nagyok dolgába. Szóval, ez a Kállai felsorakoztatott néhány példát a feladványirodalomból, és azt a

következtetést vont a belőlük, hogy a sakk igenis művészet. A szellem legyőzi és rendezi az anyagot. De ez marhaság.

RÉKA: Apa!!

APA: A szellem soha nem győzi le az anyagot. Soha az életben.

RÉKA: Mit akarsz ezzel mondani?

ANYA: Vettem kenyeret, Balú.

10. JELENET

SZILVI: Drága Szilvi, megint!, most talán nem leszek annyira körültekintő és udvarias, hála Istennek!, mert egyszerűen megőrülök. Érzem, ahogy az agyamra megy ez az egész. Szinte hihetetlen! Anyám nem mond semmit, apám nem mond semmit, senki nem segít rajtam. Talán azért nem mondanak semmit, mert a te döntésed kéne legyen, nem gondolod?! Irénkekével beszélni sem lehet, vagyis még nem szántad rá magad, mint ahogy az apádnak mégiscsak nekirontottál a magad finom módján, és megőrülök!!! Három felkiáltójel, nem túlzás ez, kedves lakótárs?? De sebbaj, here we are again, sebbaj, megoldom ezt is valahogy, hiszen ismersz. Légy jó, gondolj a vizsgákra is, ne csak magadra! Ez a Réka egy nagy burkoló.

11. JELENET

ROBI: Ugyanúgy állítottam fel a figurákat, ahogy akkor voltak. Tényleg befejezzük?

RÉKA: Tényleg hát.

ROBI: Akkor... sakk.

RÉKA: Nem lankadsz, mi?!

ROBI: De nem ám.

RÉKA: De engem úgyse tudsz elkapni...

ROBI: Majd csak elkaplak egyszer.

RÉKA: És ha én kaplak el?

ROBI: Ilyen az élet.

RÉKA: Tényleg felnőtt lettél.

ROBI: Igyekszem.

IRÉNKE: Sziasztok! Megint sakkoztok?

ROBI: Befejezzük a korábbi.

RÉKA: Apa... nincs itthon.

IRÉNKE: És a suliban mi történt?

ROBI: Semmi.

IRÉNKE: Valami csak történt.

ROBI: Bent hagytam a sapkát, holnap érte megyek.

IRÉNKE: Most mész.

ROBI: De hát...

RÉKA: Holnap nem ér rá?

IRÉNKE: Te ne szólj bele!

ROBI: Nem lopja el senki!

IRÉNKE: Azonnal.

ROBI: De...

IRÉNKE: Ne felelj velem!!

RÉKA: Kérsz kávét?

IRÉNKE: Megőrjítesz azzal a kávéval, olyan vagy, mint anya.

RÉKA: Gondoltam...

IRÉNKE: Tényleg, anya hol van?

RÉKA: A háziornosnál, felírta a gyógyszereit.

IRÉNKE: Ne haragudj, olyan feszült vagyok mostanában... A főnök ideges a válság miatt, mi idegesek vagyunk a főnök miatt... A tél hideg, Karcsi is sokat dolgozik... Szóval hát...

RÉKA: Mi történt?

IRÉNKE: Semmi, semmi... Emlékszel, amikor Lujzi néninél voltunk, és megkérdeztük, milyen a szerelem?

RÉKA: Bosszantani akartuk, aztán előadás lett belőle.

IRÉNKE: De micsoda előadás! Kár, hogy nem hittünk neki.

RÉKA: Emlékszel, mit mondott?

IRÉNKE: Mintha ma lett volna... „A szerelem az ember legkíméletlenebb átverése a másik ember és főleg a sors vagy Isten által, nevezhető, aminek akarjátok, attól úgysem változik semmi.”

RÉKA: Magasan kezdte!

IRÉNKE: Sok ilyent mondott... De azzal fejezte be, hogy a szerelem olyan, mint egy veder szar, aminek a tetején tejszín van. Az ember elkezdni nyalni a tejszínt...

RÉKA: ... és amikor a tejszín elfogy...

IRÉNKE: Akkor... megette a fene.

RÉKA: Ó, istenem... Istenem, istenem... Gyere ide...

IRÉNKE: Ne menj vissza, Réka. Kérlek, ne menj vissza...

RÉKA: Jól van, na, jól van...

ANYA: Mi van veletek?

IRÉNKE: Robi mindjárt hozza a sapkáját.

12. JELENET

SZILVI: Drága Szilvi, még most sem tudom pontosan, mit kellene tennem. Amíg máshol keresed a megoldást, addig nem is fogod

megtudni. Ha jól értettem, apa azt mondta, úgyis hiába mennék, hogy mondta volna azt, te ürügyvadász! Azt mondta, gyere vissza, különben belefutadsz Revekbe! Anya nem mondott semmit, nem is fog, ő az egész életét úgy élte le, úgy élte túl, hogy nem mondott soha semmit, Irénke meg arra kért, maradjak. Mit vársz egy olyan nőtől, aki kudarcnak érzi az életét?! Te vagy naiv vagy, vagy játszod a naivát! Mindenesetre még van öt hónapom, huszonöt is lehetne, ha egyszer te magad sem tudod, mit akarsz, addig eldöntöm valahogy. Képzeld, még munkát is találtam, a könyvtárban. Az egyik könyvtárosnő gyesre ment, ahogy ti mondanátok, én helyettesítem. Akkor már fél lábbal a sírban vagy. Crevelnek még van ideje a nyugtalankodásra, te pedig jobban érzed magad egyedül, ne tagadd! Te meg ne mosolyogj! Te csak ne mosolyogj!

13. JELENET

RÉKA: Gyere vissza! Nem érted, hogy Revek magába húz? Nem hiszem el, hogy eltemetkezel egy olyan helyen. Nem a te szülővárosod, persze hogy nem hiszed. Nem is el-, hanem vissza-. Visszatemetkezel. Még alá is húzta, egyre drámaibb. Nézd, én tudom, hogy ott a családod, az életed meg minden, hát igen, főleg a „meg minden” van itt, de akkor sem éri meg, hogy átverd magad, és elrontsd az életed! Nagyon várlak! Én is szeretlek, Szilvi, de nem tudom még, mit tegyek. Meg is írtam neked, hogy nem tudom. Vagy nem tudsz olvasni?

14. JELENET

ANYA: Te már itt vagy?

ROB: Előrejttem. Gondoltam, amíg anyáék ideérnek, lejátsszuk végre azt a partit. Réka hol van?

ANYA: Fürdik éppen. Nekem vissza kell mennem főzni. Te várd meg itt, jó?

ROB: Jó, persze. Tata?

ANYA: Tata még mindig a kórházban. Kedden engedik ki.

RÉKA: Szia!

ROB: Szia!

RÉKA: Hoztad az állást?

ROB: Igen, muszáj befejezzük.

RÉKA: Az biztos.

ROB: A félbehagyott dolgok soha nem vezetnek jóra.

RÉKA: Mindig tanulok tőled valamit.

ROB: Ne gúnyolódj.

RÉKA: Ennyit kibírsz.

ROB: Másnak már odavágtam volna.

RÉKA: De engem nem versz meg, ugye?

ROB: Nem, neked megbocsátok.

RÉKA: Nagylelkű vagy.

ROB: Sakk.

RÉKA: És fáradhatatlan.

ROB: Mama mondta, tatát csak holnapután engedik ki.

RÉKA: Igen. De jól van, hál'istennek.

ROB: Majd sakkozom vele is.

RÉKA: Hát persze.

ROB: Megint megmenekültél.

RÉKA: Fürge voltam.

ROB: Nagyon fürge vagy.

IRÉNKE: Sziasztok!

ROB: Apa nem jött?

IRÉNKE: Meghűlt, szortyogni kezdett.

ROB: Pedig...

IRÉNKE: Megint sakkoztok?

RÉKA: Be akarja fejezni azt a partit.

IRÉNKE: Kitartó kölyök.

RÉKA: Sokszor nem volt alkalmunk. Délutános voltam, vagy fáradtan jöttem haza...

IRÉNKE: Legalább látod, milyen egy dolgozó ember élete.

RÉKA: Nem rajongok érte.

IRÉNKE: Azt elhiszem.

RÉKA: Most már kibírom valahogy.

IRÉNKE: Meddig maradsz még?

RÉKA: Nem tudom.

IRÉNKE: Akkor biztosan kibírod.

RÉKA: Én is azt hiszem.

ANYA: Megjöttél, Irénkém?

IRÉNKE: Szia, anya.

ANYA: Éppen most tettem be az almás pitét a lerbe.

IRÉNKE: Sütni nagyon tudtál mindig.

ANYA: Karcsi?

IRÉNKE: Belázasodott.

ANYA: Csak nem grippás?

IRÉNKE: Robi meg mindenáron sakkozni akar.

ROB: Minden véget ér egyszer.

ANYA: Egyszer biztos, de nemsokára ebédelünk.

RÉKA: Amit szoktunk vasárnap?

ANYA: Persze. Jöhettek is, kész az ebéd!

ROBI: Hát már soha nem fejezzük be ezt a partit?!

III. FELVONÁS

15. JELENET

SZILVI: Édes Szilvi, hát ez a Réka egyre udvariasabb, úgy látszik, halálosan megsértődött, édes Szilvi, hidd el, szívesen visszamennék Párisba, ahová ismét beszökött az ősz, jaj, neee, Ady mint személyes gyávaágunk ürügye, még a Párist is csak s-sel írta, nem zs-vel!, hiszen mi is tehetne boldogabbá, mint ez, életem igazi folytatása, ha hinnél abban, amit te magad írsz, azonnal visszajönnél, de te csak fogalmazod az irodalmiasan csiszolt, semmitmondó leveleidet, s ha egyáltalán nem szeretném azokat, akiket a családodnak nevezek, hohó, nem tudat visszafogni magad, ugye?!, finoman arra célzol, hogy ismersz te olyanokat, akik otthagyják azokat, akiket szeretnek, nevezek, akkor vissza is mennék, követném a vágyaimat, nem azok a vágyaink, amiket követni próbálunk legalább?!, ám sajnos nem tehetem, meghalok!, ám!!!, édesapámat nemrég hoztuk haza a kórházból, az agyvérzés következtében magatehetetlenné vált, folyton vele kell hogy legyen valaki, nehogy azt írja, hogy „kell legyen”, még helytelen lenne, felhívna Balázs Géza!, anyám persze egész nap itt van, de hát olykor mégiscsak segíteni kell neki, elhiszem, de miért éppen te?!, meg hát Robit is el kell hozni néhanapján, néhanapján!, már hetedikes kamasz, nem?!, rosszul érezném magam, ha mindebből kivonulnék, büntudatot, lelki-furdalást éreznék, óóó, mennyi olyan életet láttam, amit a szinonimák tettek tönkre!!, szóval üdvözlöm a Sorbonne-t, az Inalcót, de még maradok egy évet, aztán visszatérek, egyelőre nem adom át az üdvözlőtedet, erre ne is számíts.

16. JELENET

APA: Sáncolni nem szabad, csak ha a bástya nem lépett még ebben a játszmában.

RÉKA: Jól van, apa, jól van, csak emelkedj fel egy kicsit...

APA: Hányszor mondjam még?! Sáncolhatsz nyugodtan, de csak és kizárólag akkor, ha a bástya nem lépett még ebben a játszmában. Ha lépett már, a másik bástyával kell sáncolni.

RÉKA: Értem, apa, kérlek, emelkedj fel... Úgy ni...

APA: Megjegyezted, kislányom?! Ez nagyon fontos! Enélkül nem lehetsz királynő!

RÉKA: Persze, apa, tudom...

APA: Vagy te nem is akarsz királynő lenni?! Ugye, akarsz?

RÉKA: Most már visszafekhetsz, apa.

APA: Ígérd meg, hogy királynő leszel!

RÉKA: Mindjárt, csak előbb...

APA: Most!

RÉKA: Jó, hát... ha tehetem, királynő leszek.

APA: Így jó, ezt már szeretem, ez az én kislányom! Ez az én kedvenc lányom!

RÉKA: Ne mondj ilyet, apa...

IRÉNKE: Miért ne mondaná, ha egyszer igaz.

RÉKA: Szia! Nem is hallottam, amikor megjöttél.

IRÉNKE: A betegek és a részegek mindig igazat beszélnek.

RÉKA: Ugyan már, látod, milyen állapotban van.

IRÉNKE: Éppen azért, most nem tud hazudni.

RÉKA: Irénke...

IRÉNKE: De hát ez nekem igazán nem meglepetés. Egész életemben az árnýékodban éltem.

RÉKA: De...

IRÉNKE: Anya hol van?

RÉKA: Elment a piacra.

IRÉNKE: Melyikre?

RÉKA: A györgyfalviba, azt mondja, ott minden olcsóbb.

IRÉNKE: Téged meg itt hagyott apával?

RÉKA: Ebédeltünk, aztán elment.

IRÉNKE: Mi a helyzet a könyvtárban?

RÉKA: Készülünk a Magyar Kultúra Napjára.

APA: Huszár B1C3, szenvedélyes indítás!

IRÉNKE: Mindig a sakkról beszél?

RÉKA: Egyre gyakrabban.

IRÉNKE: Vagy rólad.

RÉKA: Nem tudja ő már, kiről beszél.

IRÉNKE: De azt tudja, hogy te vagy a kedvenc lánya.

RÉKA: Nem kérsz egy kávét?

IRÉNKE: Anya is mindig kávéval kínál.

RÉKA: Mivel kínáljon?

IRÉNKE: Azt hiszi, ha másról beszélünk, elmúlik a fájdalom.

RÉKA: Nem lehet folyton a fájdalomról beszélni.

IRÉNKE: Nekem muszáj. Ha nem beszélnék róla, beleőrülnék.

RÉKA: Robi?

IRÉNKE: ... és ha beleőrülnék, akkor anya is, te is szenvednétek.

RÉKA: De hát az unokaöcsém...

IRÉNKE: ... és büntudatot éreznétek, mert abban bajnokok lehetnétek.

RÉKA: Ó, Irénke...

IRÉNKE: Nem is ismerek senkit, aki annyira tudna büntudatot érezni, mint ti ketten. Persze, ravaszul nem beszéltek róla, mert mint mindenről, amiről beszélni kellene, hallgattok.
RÉKA: Rajtam még sosem segített a beszéd.
IRÉNKE: Úgy érted, rajtam sem?! Úgy?!
RÉKA: Hallottad, mit mondtam, én nem...
IRÉNKE: Mert rajtam igenis segített! Életben tartott! Érted?! Életben!
RÉKA: Jó, jó...
APA: Világos győz! Világos győz!
IRÉNKE: Na megyek, mindjárt szétmegy a fejem.
RÉKA: Nem várod meg anyát?
IRÉNKE: Nem hallod, hogy megyek?! Holnap bejövök.

17. JELENET

ROBI: Jó veled sakkozni.
RÉKA: Főleg, ha tata alszik.
ROBI: Meddig lesz ilyen?
RÉKA: Nem tudom.
ROBI: De hát az orvosok csak tudják, nem?
RÉKA: Már kétszer megfogtad azt a futót.
ROBI: Képzeld, van egy lány az osztályunkban, aki járnai szeretne velem.
RÉKA: És te szeretnél vele járnai?
ROBI: Hááát...
RÉKA: ???
ROBI: Szép lány, nem mondom, de olyan...
RÉKA: Milyen?
ROBI: Szeszélyes.
RÉKA: Még csak hetedikes, és már szeszélyei vannak?
ROBI: A női szeszélynek nincs kora.
RÉKA: Hahaha! Ezeket kitől hallod? Édesapádtól?
ROBI: Nem...
RÉKA: Hé, miért keseredtél úgy el? Hanem kitől?
ROBI: Inkább sakkozzunk.
RÉKA: Rendben.
ROBI: Ne haragudj.
RÉKA: Nem haragszom.
ROBI: Egyszer majd elárulom neked.
RÉKA: Jó.
ROBI: Meg sem kérded, hogy mit?
RÉKA: Hát majd elárulod.
ROBI: Te nem vagy kíváncsi?
RÉKA: Miért lennék? Mert a női kíváncsiságnak sincs kora?
ROBI: Nem tudok figyelni.
RÉKA: Hagyjuk abba?
ROBI: Hagyjuk.
RÉKA: Rakjuk el akkor.
ROBI: Tudod, én nem szeretem apát.
RÉKA: ???
ROBI: És anyát sem.
RÉKA: Robi!!
ROBI: Ez az igazság.
RÉKA: De hát mégis... miért??
ROBI: Nem és kész.
RÉKA: Ez nem ilyen egyszerű.
ROBI: De igen, ilyen egyszerű. Az, hogy Orsit szeretem-e... tudod, azt a lányt, akiről az előbb meséltem... az nem egyszerű... azt nehéz eldönteni, hogy szeressem-e vagy sem... de...
RÉKA: ?
ROBI: Marhaság. Többet nem beszélek róla.
RÉKA: Robi!
ROBI: Megyek, este edzésem van.
RÉKA: De hát...
ROBI: Szia!
RÉKA: Nem szereti sem az apját, sem az anyját, és ezt csak így a szemembe mondja, pedig tudja, hogy az anyja húga vagyok. Milyenek ezek a mai gyerekek?
APA: Keresek egy régi utcát, keresek egy régi házat...
RÉKA: Felébredtél, apa?

18. JELENET

ANYA: Előbb a sakk, most meg ez a hallgató.
RÉKA: De miért éppen ez?

ANYA: ?

RÉKA: Úgy értem, valami logika csak van abban, hogy ezt éneklis, nem?

ANYA: Miért kellene logikának lenni? Egy beteg ember, akinek súlyosan károsodott az agya...

RÉKA: Persze, de hát valahonnan csak feljött az a nóta, nem?

ANYA: Hát ki tudja, annyi nótát hallgattunk valamikor...

RÉKA: Valamikor?

ANYA: Finom volt az ebéd?

RÉKA: Nagyon finom. Nem is tudom, mióta nem ettünk kettesben.

ANYA: Hármásban.

RÉKA: Persze, hármásban.

ANYA: Ma már sikerül a tökfőzelékem, de amikor a fakanál melletti pályafutásomat kezdtem, akkor a tökfőzelék valósággal megkeserítette az életemet. Emlékszem, egyszer annyit kínlódtam vele, hogy apád kihányta.

RÉKA: Kihányta?

ANYA: Igen, mert órákig kellett várnia rá, és mire ehetett valahogy, akkor már nem fogadta be a gyomra. Akkor sem szólt semmit, csak lement.

RÉKA: Mindig ilyen volt?

ANYA: Majdnem mindig. Na megyek, elmosogatok...

RÉKA: Anya...

ANYA: Te meg nézd meg, hogy van apád. Remélem, elaludt, de azért jobb, ha megnézzük.

RÉKA: Anya!

ANYA: Szépvízi is mondta, hogy tartsuk mindig szemmel, mert egy ilyen beteget nem lehet sokáig magára hagyni.

RÉKA: Mindig ilyen volt?

ANYA: Ha magára hagyjuk, ki tudja, mi történik vele...

RÉKA: Anya, kérlek, most az egyszer válaszolj a kérdéseimre...

ANYA: ... és akkor egész életünkben nem bocsátjuk meg magunknak...

RÉKA: ... mert igazán kíváncsi vagyok, milyen volt apa, amikor még nem ismertük...

ANYA: ... és a lélek erősebb, mint a test, felőröl, felemész, tönkretesz...

RÉKA: ... és úgy érzem, jogom van ahhoz az apámhoz is, akit soha nem ismertem, csak egyszer, egy levélből...

ANYA: ... addig fúrja beljebb és beljebb magát, amíg darabonként, morzsánként el nem pusztít...

RÉKA: ... de az tényleg egyetlenegy pillanat volt, sem azelőtt, sem azután nem történt ahhoz még csak hasonló sem...

ANYA: ... érdekes, az ember azt hinné, hogy a lélek a testben van, talán ott is van, mert ha az ember teste elfogy, hová lesz akkor a lelkünk?

RÉKA: ... és most már, azt hiszem, nem is fog történni.

19. JELENET

RÉKA: Réka, nem kell édesnek szólíts, ha nem értesz egyet a tanácsaimmal, nem tudom, mivel is értek egyet most már, ha úgy érzed, hogy érzéketlenségből születtek, dehogyan hiszem azt, talán igazad is van, nem a tapintatlanság diktálta őket, nem is hittem, hogy az diktálta volna, de hát helyzet és helyzet között mégiscsak különbség van, még azt is megértem, hogy hazudtál nekem, ó, Istenem, hát rájöttél, nem nyomoztam utánad, hidd el, eszembe sem jutott kétségbe vonni a szavaidat, de egyik nap véletlenül összefutottam Crevel-lel, szó szót hozott, és kiderült, hogy te egyáltalán nem mondtad vagy írtad meg neki, hogy még egy évet kihagysz, hogy leleplezi az embert az élet, de hát sejtettem volna, hogy összefuthat vele, sajnálom, hogy így kellett kiderülnie, de még jobban sajnálom, hogy ezek szerint tényleg nem tudod, mikor jössz vissza, hát nem, tényleg nem, én mindenesetre továbbra is azt mondom, gyere vissza minél hamarabb, most már nem is hivatkozom semmire, csak megismétlem: GYERE VISSZA! És még caps lock-kal is írta ezt a pár sort, nem tudom, mit tegyek, mit tehetnék...

IRÉNKE: Hát menj vissza, és kész.

RÉKA: Irénke!

IRÉNKE: Mi van? Visszamennél, nem?

RÉKA: Mennék is, maradnék is.

IRÉNKE: Szóval mennél. Menj csak vissza nyugodtan, ne törődj se az anyáddal, aki folyton kávéval kínálgatja a nővéredet, akit amúgy sem szeretsz...

RÉKA: Irénke!

IRÉNKE: ... és aki amúgy is folyton panaszkodik, mint valami Jeremiás, öszszegyűjthetné a siralmait, és nem szereti sem a férje, sem a fia...

RÉKA: Kérlek!

IRÉNKE: ... és az anyja sem, az apja pedig soha nem szerette, és már teljesen elborította a fájdalom, csak köpi és köpi mindenkire, aki csak az útjába kerül, nem túl szórakoztató társaság...

RÉKA: Kérlek szépen, kérlek!

IRÉNKE: ... és az apádat is, aki szeretett, de már nem szerethet, vagy csak az agya váratlan fényeivel szerethet, vagyis nem kezdhetsz semmit a szeretetével, nem érzed, csak olyan furcsán, érzed is, meg nem is...

RÉKA: Könyörgöm, kérlek, hagyd abba!

IRÉNKE: ... hát mit is tehetnél, visszamész.

RÉKA: Hogy mehetnék vissza?

IRÉNKE: Csinálj, amit akarsz, nem érdekel!

RÉKA: De hát...

IRÉNKE: Nem érdekel, hallod?! NEM ÉRDEKEL!!!

20. JELENET

ANYA: Volt Irénke?

RÉKA: Anya...

ANYA: Elvitte a zakuszkát?

RÉKA: Elvitte, de...

ANYA: Az jó, ha elvitte, neki nincs ideje eltenni. Azt mondta, amit a múltkor vitt, már elfogyott.

RÉKA: Anya!

ANYA: De hát azért vagyok, hogy rajta is segísek.

RÉKA: Anya!!!

ANYA: ...

RÉKA: Vissza kellene mennem.

ANYA: Párizsba?

RÉKA: Párizsba.

ANYA: Menj vissza nyugodtan.

RÉKA: Hogy hagyjalak itt?!

ANYA: Majd csak megleszünk valahogy.

RÉKA: ?

ANYA: Tudod, az a nóta, amit a múltkor kérdeztél... hogy miért éneklis apád folyton... azt játszották az esküvőnkön, azt húzatta apád éjjel háromtól hajnali hatig, hullarészegen.

RÉKA: Mi?

ANYA: A cigányokról már csorgott a víz... már azzal fenyegetőztek, pénzért sem játszanak többet... nincs az a pénz, amiért játszanának... de apád nem engedte el őket... megfogta a primás ingét... előbb könyörögve, aztán ordítva marasztalta... szálas, erős ember volt, akkor még az italt is jobban bírta, hát húzták és húzták... Keresek egy régi utcát, keresek egy régi házat, keresek egy régi kertben egy halovány rózsaszálat... és a végén mindig ordított, úgy ordított, hogy kidagadtak a nyakán az erek... Azt a nótát elfeledték, nem emlékszik senki rája, az elveszett boldogságom valaki tán megtalálta.

RÉKA: És miért?

ANYA: ?

RÉKA: Miért, miért ezt? Miért ezt húzatta szünet nélkül?

ANYA: Nem tudom.

RÉKA: ?!

ANYA: Soha nem árulta el.

RÉKA: Kérdezted?

ANYA: Menj vissza, kislányom. Menj vissza nyugodtan.

RÉKA: Nem tudok visszamenni. Nem lennék nyugodt. Az előbb itt volt Irénke, és...

ANYA: Ne törődj Irénkével! Ne törődj senkivel!

RÉKA: Éppen ezt mondta ő is, csak...

ANYA: Hát akkor tényleg elmehetsz.

RÉKA: Anya!

ANYA: Megyek, megnézem, hogy mi van apáddal.

21. JELENET

RÉKA: Jó, hogy alszik, különben soha nem érnék a végére... Szóval Kovácsné már egy hónapja elvitte ezt a Claire Kennethet, az a tanárnő pedig a Bocskaiából, Szálasi Judit, ugye, így hívják?, nem, Szálasi Eszter, ő tehát két hónapja kiköltözött a Karamazov testvéreket, ezeket fel kell hívni, és finoman, de határozottan rájuk szólni... Ó, hogy utálok az ilyesmit... de muszáj, másképp soha nem hoznák vissza a könyveket... ez az állat Moldován meg anélkül is ordít... Ezen legyen túl, aztán írok Crevel-nek... Elnézést kérek tőle, és megkérem, legyen megértéssel irántam... Hát ezt se fogom jobban szeretni, de mit csináljak... Mindenki azt mondja, menjek vissza... Nyugodtan... Hát nyugodtan nem fogok tudni, de erőt veszek magamon...

APA: Keresek egy régi utcát, keresek egy régi házat...

RÉKA: Felébredtél, apa?

APA: Keresek egy régi kertben...

RÉKA: Jól vagy?

APA: Hogy van tovább?

RÉKA: ... egy halovány rózsaszálat...

APA: ... rózsaszálat...

RÉKA: Ügyes vagy, apa, látod?

APA: Azt a nótát elfeledték, nem emlékszik...

RÉKA: Az később van...

APA: ... senki rája...

RÉKA: Az elveszett boldogságot...

APA: A királynő gyalogra cserélte magát...

RÉKA: ?!

APA: A királynő eljutott B8-ra, és gyalogra cserélte magát...

RÉKA: Istenem!

APA: Gyalogra cserélte magát, nem tudott királynő maradni...

RÉKA: Kérek!!

APA: Királynő volt, miért lett gyalog?!

RÉKA: Apa!!!

APA: A gyalog az csak... paraszt... az nem... királynő...

RÉKA: Királynő lesz, ne félj...

APA: ... de ő... ő csak... ment és gyalog lett...

RÉKA: Királynő lesz megint, ne félj, apukám...

APA: Gyalog... Paraszt... Senki...

Kategoria: színház
Denumire autor: Demény Péter

Látó Szépirodalmi Folyóirat